



**ЗОЛОЧІВСЬКА МІСЬКА РАДА
ЛЬВІВСЬКОЇ ОБЛАСТІ**

XXXVI СЕСІЯ VII ДЕМОКРАТИЧНОГО СКЛИКАННЯ

Р І Ш Е Н Н Я

Від 18.06.2019 року № 1891

Про звернення до Президента України, Кабінету Міністрів України, Верховної Ради України, Ради національної безпеки і оборони України щодо захисту інституції сім'ї в державі та недопущення внесення в законодавство норм, які заперечують християнські цінності української родини

З метою підтримки духовно-моральних християнських цінностей та захисту інституції сім'ї; враховуючи аналогічні рішення, прийняті багатьма місцевими радами України; беручи до уваги резолюцію круглого столу «Християнське виховання та інституція сім'ї: як вберегти від загроз», проведеного 22.10.2018 року у Львівській обласній раді; керуючись ст. 26 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», Золочівська міська рада

ВИРІШИЛА:

1. Прийняти звернення до Президента України, Кабінету Міністрів України, Верховної Ради України, Ради національної безпеки і оборони України щодо захисту інституції сім'ї в державі та недопущення внесення у законодавство норм, які заперечують християнські цінності української родини. (звернення додається).

2. Дане рішення у десятиденний термін після прийняття оприлюднити через місцеві ЗМІ.

3. Контроль за виконанням рішення покласти на секретаря Золочівської міської ради О.Сидоровича.

Міський голова

І.М.Гриньків

ЗВЕРНЕННЯ
до Президента України, Кабінету Міністрів України, Верховної Ради України,
Ради національної безпеки і оборони України щодо захисту інституції сім'ї в
державі та недопущення внесення в законодавство норм, які заперечують
християнські цінності української родини

Згідно з Конституцією України та визнаними Україною міжнародними правовими документами, держава має зобов'язання перед інститутом сім'ї щодо її розвитку та захисту.

Так, відповідно до ст. 16 Загальної декларації прав людини, сім'я є природним і основним осередком суспільства та має право на захист з боку суспільства й держави. У ст. 23 Міжнародного пакту про громадянські та політичні права зазначено, що сім'я, як союз чоловіка й жінки, є природним і основним осередком суспільства та має право на захист з боку суспільства і держави. Згідно зі ст. 51 Конституції України, сім'я, дитинство, материнство і батьківство охороняються державою.

Водночас глибоку занепокоєність викликає той факт, що донині влада так і не визначилася з державною стратегією розвитку та підтримки сім'ї. Така стратегія, на нашу думку, повинна базуватися на традиційних для України духовно-моральних християнських цінностях і природному розумінні сім'ї як законного союзу чоловіка й жінки, які народжують та виховують дітей.

Сьогодні є безліч викликів, які впливають на стан людей і загалом сімей в Україні: сирітство, діти-інваліди та діти з особливими потребами, матері-одиначки, неповні сім'ї; неможливість повноцінно реалізувати свої конституційні права на лікування, навчання, житло, соціальний захист, гідний життєвий рівень. Однак держава з незрозумілих причин надає пріоритетну увагу лише штучно створеній проблемі так званої дискримінації людей з нетрадиційною сексуальною орієнтацією. Варто навести такі приклади.

1. У проекті анонсованих змін до Конституції України Робоча група з прав, свобод та обов'язків людини і громадянина Конституційної Комісії підготувала змінену редакцію ст. 51, яка визначає поняття шлюбу та сім'ї. Якщо в чинній Конституції зазначено: «Шлюб ґрунтується на вільній згоді жінки і чоловіка», то в запропонованих змінах пропонується записати: «Право на шлюб, створення сім'ї гарантується законом. Кожен з подружжя має рівні права і обов'язки у шлюбі і сім'ї». Робоча група пропонує вилучити слова «чоловік» та «жінка». У такий спосіб здійснюється спроба закласти конституційну основу для легалізації одностатевих цивільних партнерств і так званих «шлюбів».

2. У листопаді 2015 року Уряд затвердив «План дій з реалізації Національної стратегії у сфері прав людини на період до 2020 року». Метою цього плану є вдосконалення діяльності щодо забезпечення прав і свобод людини в Україні,

забезпечення їх пріоритетності під час визначення державної політики та прийнятті рішень органами державної влади й органами місцевого самоврядування, а також об'єднання українського суспільства довкола розуміння цінності прав і свобод людини.

Разом з тим, деякі положення названого плану дій є суперечливими, бо несуть загрозу національній безпеці держави та єдності українського суспільства. Це стосується, зокрема, положень щодо надання окремих прав і привілеїв представникам сексуальних та гендерних меншин (лесбійкам, гомосексуалістам, бісексуалам, трансгендерам тощо), серед яких:

- легалізація цивільних партнерств для одностатевих пар (пункт 105 підпункт б);
- спрощення процедури зміни (корекції) статі (пункт 64);
- заборона дискримінації на ґрунті сексуальної орієнтації та гендерної ідентичності, за якою виділяють трансгендерів і транссексуалів (пункт 105);
- право на публічну демонстрацію своїх поглядів і переконань представниками ЛГБТ-спільноти (пункт 39 підпункт 5);
- право на всиновлення дітей трансгендерами, транссексуалами, трансвеститами та іншими особами з розладами статевої поведінки (пункт 105 підпункт 7).

Вищезазначені положення плану дій загрожуватимуть національній безпеці України, адже спотворять моральні цінності молодого покоління, будуть нівелювати інститут сім'ї, зменшать кількість нових подружжів, руйнуватимуть моральні засади українського суспільства, знижуватимуть рівень народжуваності, провокуватимуть загострення демографічної кризи в країні.

Окремі пункти плану дій, зокрема, що стосуються дозволу на усиновлення дітей трансгендерами, транссексуалами, трансвеститами, несуть пряму загрозу психічному здоров'ю дитини та порушують її права на гармонійний розвиток, право на свободу від спостерігання й участі в способі життя осіб, які не можуть визначитися, якої вони статі. Дитина спостерігатиме за нетрадиційною формою поведінки усиновлювача, буде сприймати її як норму і транслювати у власному житті.

Таким чином легалізація, поширення та сприяння способу життя ЛГБТ-спільнот руйнуватиме інститут сім'ї, яка є центральним компонентом індивідуального, соціального та економічного розвитку будь-якого суспільства.

Попри те зазначеним планом дій не передбачено багатьох необхідних заходів для охорони материнства й дитинства, зокрема, заходів з подолання проблем неповних сімей, народження дітей поза шлюбом, збільшення рівня народжуваності, скорочення випадків розлучень, зменшення кількості дітей-сиріт, у тому числі соціальних сиріт, допомоги сім'ям з дітьми та малозабезпеченим сім'ям тощо. Плану дій бракує також заходів у сфері боротьби з надмірною сексуалізацією дітей, забезпечення охорони суспільної моралі тощо.

Водночас, на фоні того, що в державі ідуть бойові дії на сході, питання, пов'язані з введенням у законодавство різних новацій щодо гендерної ідентичності та захисту від дискримінації представників секс-меншин і надання їм додаткових прав є, на нашу думку, цілком не доречним, адже суспільство вимагає вирішення

більш пріоритетних завдань, а тому педалювання цих питань може викликати збільшення напруги в суспільстві.

3. У листопаді 2015 року Верховна Рада внесла зміни до Кодексу законів про працю України. Головна мета цієї ініціативи – ввести словосполучення «гендерна ідентичність» і «сексуальна орієнтація» в національне правове поле. Таким чином, була встановлена пряма дискримінація людей і роботодавців (у тому числі в релігійних і навчальних закладах), де неможливе працевлаштування людей, що ведуть аморальний спосіб життя або мають розлади власної психосексуальної ідентифікації.

4. Восени 2017 року, уже вкотре, відбувалися наполегливі спроби ратифікувати Конвенцію Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству – так званої Стамбульської конвенції (відкрита для підпису від 11.05.2011 року). Існує достатньо обґрунтувань щодо неможливості ратифікації Україною Стамбульської конвенції. Зокрема: кожна держава, яка підписала міжнародний договір, має суверенне право не надавати згоду на його обов'язковість, тобто не ратифіковувати, але при цьому не діяти в порушення його об'єкта та мети.

Для прикладу, США, які вважались найбільшою демократією у світі, часто підписували, але не ратифіковували ключові міжнародні угоди (Кіотський протокол до Рамкової конвенції зі зміни клімату, Конвенцію ООН з морського права тощо), хоча це не заважало їм запроваджувати ефективний механізм регулювання тих чи інших відносин на рівні національного права.

Головною перешкодою до ратифікації Стамбульської конвенції є введене нею визначення поняття «гендер» та похідних від нього. На відміну від загального уявлення про гендерну рівність (чи заборону гендерної дискримінації) як рівність виключно між чоловіком та жінкою (чи заборону дискримінації на підставі статі) в різних сферах суспільного життя, відображеного, зокрема, в Законі України «Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків», Стамбульська конвенція впроваджує інше розуміння гендеру (стаття 3), проводить чітку різницю між поняттям статі та гендеру (пункт 3 статті 4). та впроваджує поняття гендерної ідентичності (за якою виділяють трансгендерів, агендерів, транссексуалів – загалом, нараховують близько 50 типів гендеру).

5. У лютому 2016 року Кабінет Міністрів України запровадив посаду Урядового уповноваженого з питань сім'ї. Проте під тиском певних організацій і урядових структур інших країн, що лобіюють інтереси представників ЛГБТ, Кабінет Міністрів України без жодного правового обґрунтування скасував своє ж рішення.

З огляду на зазначені вище нормативні документи та Постанову Верховної Ради України від 08.12.2015р. № 854-VIII «Про Рекомендації парламентських слухань на тему: «Сімейна політика України – цілі та завдання», з метою захисту і розвитку інституції сім'ї, ми, депутати Золочівської міської ради, закликаємо:

1. Зберегти чинну редакцію ст. 51 Конституції України, у якій декларується, що шлюб ґрунтується на вільній згоді чоловіка та жінки.

2. Вилучити словосполучення «сексуальна орієнтація» і «гендерна ідентичність» з Кодексу законів про працю України та з інших законів, законопроектів і урядових документів як такі, що мають виключно ідеологічне й антинаукове навантаження, а також не допустити внесення цих словосполучень у нові закони та нормативно-правові акти.

3. Не допустити ухвалення Закону України «Про цивільне партнерство», що передбачено пунктом 6 ст. 105 Плану дій з реалізації Національної стратегії у сфері прав людини на період до 2020 року.

4. Вилучити з проектів регулятивних правових актів у освітній сфері та з текстів підручників норми і положення про статеве виховання, що ставлять за мету «подолання гендерних стереотипів».

5. Припинити спроби ратифікувати Конвенцію Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу з цими явищами (Стамбульську конвенцію).

6. Заборонити пропаганду різних видів девіантної статевої поведінки, у тому числі у формі так званих «маршів рівності», «прайдів», «гей-парадів», «фестивалів квір-культури» тощо. Ухвалити Закон України «Про заборону пропаганди гомосексуалізму».

7. Створити Міністерство у справах сім'ї або запровадити інститут Урядового уповноваженого з питань сім'ї. На відповідні посади призначити людей, які відомі своєю відданістю справі захисту інтересів сім'ї та моральності в українському суспільстві.

8. Зупинити процес внесення змін до Конституції України та інших нормативно-правових актів у частині викривлення дефініцій сім'ї, шлюбу, батьківства, материнства й дитинства.

Прийнято на XXXVI черговій сесії
Золочівської міської ради
VII демократичного скликання
«18» червня 2019 року